

K) Kako stvaram sliku

Filip Mrvelj, Slavonski Brod

Postoji više načina kako naslikati anamorfnu sliku. No, ja koristim uvijek isti: sliku prvo „naslikam“ u glavi, tj. zamislim u glavi. I prije nego svoje ideje prenesem na papir kao koncept slike, razrađujem ih u glavi i doslovno „slikam“ u mislima i planiram faze nastajanja.

U većini slučajeva ono što ću slikati određuje sam prostor koji sam izabrao za slikanje i implementiranje ideje u taj prostor. Ponekad krećem od ideje, a ne od prostora. Ideji pokušavam naći dobro mjesto kako bih je pretočio u sliku.

Ovisno o tome što slikom želim reći, gdje slikam i slično, uvijek prije slaganja same skice razjasnim nedoumice i definiram nekoliko elemenata oko kojih gradim skicu:

- a) želim li da motiv bude u prirodnoj veličini ili ne u odnosu na promatrača,
- b) želim li naslikati nešto što treba biti što sličnije okolini ili ne, tj. kako promatraču stvoriti iluziju u kojoj teško raspoznaje ono što je naslikano od onoga što nije!

Kada to definiram, sve je ostalo lakše...

Moja najveća slika nastala je 2011. godine u Slavonskom Brodu. Veličine je 1300 m² i u to je vrijeme bila neslužbeno najveća anamorfna slika na svijetu. Ako bih morao birati između svojih slika, onda bi ona bila

među tri meni najdraže.

Veoma mi je draga, prije svega, zbog izvrsne lokacije (šetalište uz obalu rijeke Save), podloge (betonska površina) te mogućnosti pozicioniranja točke gledanja (očišta) na veću visinu kako bi iskoristivost „betonskoga platna“ bila što bolja.

Kada sam definirao koje resurse imam na raspolaganju, tj. trenutno stanje i kvalitetu podloge, koliko dnevno vremena mogu provoditi na slici, kada slika mora biti gotova (imao sam 25 dana za pripremu podloge i slikanje) i ostalo, krenuo sam s izradom motiva koji mogu naslikati u tome roku, a koji najbolje može „ispričati priču“ tog prostora.

Uvijek napominjem i smatram da je *street art* u neku ruku kompromis na koji se unaprijed pristaje jer su uvjeti stvaranja slike rijetko idealni. Naravno da kompromisa nema ako imate izvrsne uvjete koji vam omogućavaju potpuno ostvarenje zamišljene slike.

Raditi na ovoj slici upravo je bilo to, stalno prilagođavanje novim situacijama. Morao sam voditi računa o nekoliko bitnih stvari koje su me čekale kao mali izazov. Naime, površina na kojoj sam trebao slikati ima tri razine i dva velika cvjetnjaka u prvom planu slike. To je u pravilu najmanje deformiran dio slike. Ja ga kao takvoga volim koristiti za što više detalja. Slikanje je u tim zonama anamorfne slike puno lakše. U ovome slučaju imao sam sve samo ne ravnu površinu/plohu.

Gledajući nekih 5 - 6 metara iznad slike u definiranoj točki gledanja slike (očištu) i promatrajući rijeku Savu i duljinu plohe za slikanje kao i cvjetnjake, pala mi je na um ideja naslikati obalu koja nestaje tako da se Sava lagano prelijeva preko ruba.

Kako nisam mogao slikati na cvjetnjacima, njih sam koristio kao otoke i ukomponirao ih u ideju kao elemente oko kojih sam gradio provaliju, tj. rupu. Cvjetnjaci su mi poslužili kao temeljni elementi s kojima sam „prevario oko“ i pružio osjećaj promatraču da su oni dio nekada cjelovite površine. Na taj je način ploha predočena kao da je iskidana i nestaje, a u isto su vrijeme cvjetnjaci bili maksimalno iskorišteni za ideju slike.

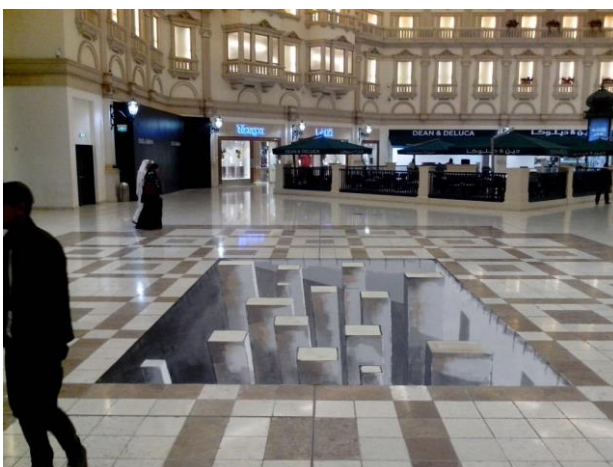
Kako je glavni sudionik slike rijeka Sava, odlučio sam rupu napuniti vodom. Plava boja vode poslužila mi je kao dobar kontrast u odnosu na vertikalne površine koje su tamne. Vertikalne su površine tamne kako bi što bolje došle do izražaja i da bi asocirale na zemlju i dijelove betona.

Nakon pripreme površine/plohe uslijedilo je slikanje. U anamorfnu je slikarstvu proces slikanja drukčiji nego kada se stvara obična slika. Ta izobličjenost ima određene zakonitosti koje od slikara traže više energije i usredotočenosti na ono što radi, a naročito kada se radi slika koja je dugačka 80 metara. Način na koji sam svladao ovu tehniku, bila je moja slikarska intuicija. Slikajući sliku u glavi, u biti krećem „od kraja“. Naime, točno znam kako određeni motiv ili slika mora izgledati u prostoru na koji je prenosim, odnosno slikam i kako mora izgledati u oku promatrača. Sve dok te odnose/ motiv na skici / ne dobijem u realnome prostoru, „priča“ nije gotova.

Jedna od dražih tema u mojem slikarstvu jesu zrakoplovi. Odrastao sam pokraj aerodroma, uz zvuk zrakoplova i gracioznost jedrilica. Ako imate letački i slikarski gen, onda je ovo mjesto savršeno za poticanje i razbuktavanje želja. Meni se to dogodilo! Očito su mi zbog toga slike zrakoplova drage, da ne kažem najdraže. Ponekada dok slikam imam osjećaj letenja. Izdvojio bih sliku iz Almere u Nizozemskoj. To mi je prva slika te tematike!

Naslikao sam velik broj slika. I u Hrvatskoj, ali i u svijetu. Evo još dvije slike kako bih ilustrirao tvrdnju da se svaki podni prostor može uporabiti za ovakvo slikarstvo.

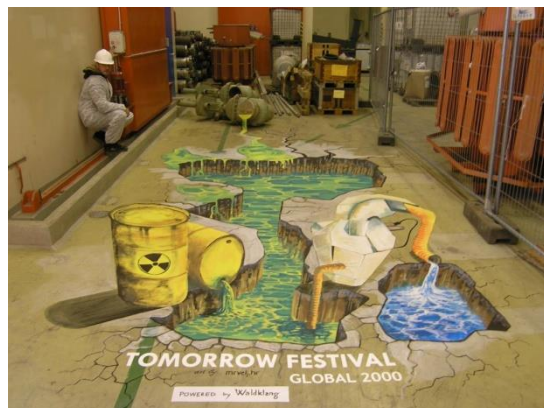

Slike su (lijevo): *Migovi 21* (Rumunjska, Timisoara, acrylic na asfaltu) i (desno): *Villaggio mall* (Doha, Qatar, pvc folija na podlozi).

Evo i nekoliko slika koje su mi po nekim „sitnicama“ zanimljive.

Za ovaj sam rad dobio prvu nagradu na *Blumberg Street art festivalu*.

Ovu sam naslikao u Nuklearnoj elektrani u okolici Beča. Nuklearka je završena, ali nikada nije puštena u rad. Zanimljivo je da sam u jednome trenutku bio jedina osoba u elektrani. Zaključan i sam! Elektrana danas služi za edukaciju i zabavu . No, tada i u takvim uvjetima osjećaj rada bio je iznimno "specifičan".

Na Cipru sam naslikao prvu 3D sliku (na sjevernome dijelu Cipra, ali i na cijelome otoku). Ona mi je posebno draga jer sam za nju dobio lokalno priznanje za kulturno zalaganje. Činjenica da sam prvi umjetnik koji je ovu vrstu umjetnosti prezentirao na otoku, čini me ponosnim.